

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10To/3/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8718010473
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Monok
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8718010473.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Monoka a sudcov JUDr. Evy Pirkovskej a JUDr. Evy Rešatkovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 22.5.2019, v trestnej veci proti obžalovanému B. W. pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 4T/69/2018 zo dňa 18.10.2018 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného B. W..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný B. W. uznaný za vinného z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

vylákal v Poprade od X. W., trvalo bytom V., U. XXXX/XX, finančné prostriedky spolu vo výške 9.600,- eur tak, že tieto si požičal na dvakrát, prvýkrát v Poprade dňa 22.12.2015 na základe zmluvy o pôžičke na sumu vo výške 7.400,- eur s tým, že ju vráti do dňa 22.3.2016 a následne v Poprade dňa 4.1.2016 na základe zmluvy o pôžičke na sumu vo výške 2.200,- eur, pričom o týchto pôžičkách X. W. uviedol, že finančné prostriedky z nich použije na pomoc rôznym ľuďom, ktorí majú exekučné problémy, týmto ľuďom následne pomôže vybaviť úvery a X. W. vráti požičanú finančnú hotovosť s navýšením 5 % a následne 7 %, pôžičky X. W. v dohodnutých termínoch nevrátil, až na opakované naliehanie X. W. a až po dohodnutom termíne splatnosti z požičaných finančných prostriedkov vrátil v období od 24.9.2016 až do dňa 16.12.2016 sumu vo výške 850,- eur a dodatočne vyplatil poškodenému aj sumu 100,- eur, pričom B. W. v čase uzatvorenia pôžičiek a prevzatia finančných prostriedkov vedel, že ich nebude schopný vrátiť vzhľadom na svoju finančnú situáciu a svoje nevysporiadané záväzky voči iným veriteľom, ktoré pred X. W. zatajil, čím poškodeného X. W. uviedol do omylu a spôsobil mu škodu vo výške 8.650,- eur.

Za to mu podľa § 221 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. j), § 38 ods. 3 Trestného zákona bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 roka, ktorého výkon podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona bol podmiennečne odložený a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určená skúšobná doba v trvaní 1 roka.

Súčasne podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku bol zaviazaný zaplatiť poškodenému X. W., nar. X.X.XXXX, bytom V. - Q., U. XXXX/XX, škodu vo výške 8.650,- eur.

Proti uvedenému rozsudku, v zákonom stanovenej lehote, podal obžalovaný odvolanie, ktoré smerovalo proti výrokom o vine, treste a náhrade škody, ako aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Odvolanie bližšie písomne neodôvodnil.

Krajský súd na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť

postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, pritom prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Po takomto preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

V konaní pred súdom prvého stupňa boli vykonané dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. Súd vykonané dôkazy vyhodnotil spôsobom uvedeným v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a takýmto postupom dospel k správnym skutkovým a následne i právnym záverom.

Z dôvodov napadnutého rozsudku vyplýva, ktoré dôkazy boli pred súdom prvého stupňa vykonané, ako aj to, ktoré skutočnosti z jednotlivých dôkazov vyplynuli. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva aj skutočnosť, ako prvostupňový súd jednotlivé dôkazy hodnotil. V tomto smere sú dôvody napadnutého rozsudku vecne správne, a preto na tieto krajský súd v podrobnostiach aj poukazuje.

Napriek tomu, že obžalovaný spáchanie trestného činu poprel, brániac sa najmä tým, že on poškodenému X. W. pri pôžičke peňazí uviedol účel, na aký budú použité, a že požičané peniaze mali byť poškodenému vrátené z prípadov, ktorými pomáhal ľuďom, ale neplnenie povinností množstva jeho dlžníkov mu urobilo škrt cez rozpočet, tak aj podľa krajského súdu výrok o vine je možné oprieť o súhrn dôkazov, ktoré po ich zhodnotení jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností odôvodňujú záver, že sa skutok stal a že ho ako trestne zodpovedný subjekt spáchal obžalovaný.

Prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona sa dopustí ten, kto na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl, a spôsobí tak na cudzom majetku väčšiu škodu (teda aspoň 2.660,- eur).

Pre posúdenie konania páchatel'a ako prečinu podvodu podľa citovaného ustanovenia sa vo všeobecnosti vyžaduje, aby bolo preukázané, že páchatel' od začiatku konal s úmyslom iného poškodiť a seba obohatiť, a s týmto vedomím ho uviedol do omylu. Iba samotná skutočnosť, že páchatel' v dojednanej dobe svoj záväzok na vrátenie peňazí nesplnil, ešte sama osebe nedokazuje, že páchatel' už od začiatku konal v úmysle iného poškodiť a seba obohatiť. Preto len z tejto skutočnosti nie je možné vyvodzovať, že páchatel' už v čase uzavretia pôžičky mal úmysel svoj záväzok v stanovenej dobe nesplniť alebo aspoň vedel, že ho nemôže splniť. Len za tohoto preukázaného skutkového stavu sa dopúšťa trestného činu podvodu, pretože svojím tvrdením o vrátení peňazí v určitej dobe uvádza iného do omylu o svojom skutočnom úmysle alebo o svojich skutočných možnostiach peniaze vrátiť, aby mu spôsobil škodu a seba obohatil. Ak až po uzavretí pôžičky vzniknú na strane zaviazaného také prekážky, ktoré mu bránia vo včasnom splnení záväzku a ich vznik dlžník pri uzavretí pôžičky ani nemohol predvídať a inak bol v dobe uzavretia pôžičky schopný svoj záväzok v stanovenej dobe splniť, potom nejde o trestný čin podvodu, ale o vzťah upravený Občianskym zákonníkom.

V predmetnej veci bolo aj podľa odvolacieho súdu bez pochybností preukázané, že obžalovaný už v čase vzniku pôžičiek vedel, že požičané peniaze nebude schopný vrátiť nielen v dojednanej dobe, ale ani v dohľadnej dobe neskôr. Napriek tomu sa poškodenému v zmluvách o pôžičkách zaviazal, že požičané peniaze v krátkych lehotách vráti.

Úmysel obžalovaného v zmysle § 221 ods. 1 Tr. zákona je preukázaný už jeho samotným priznaním, že v čase uzatvárania zmluvy o pôžičke s poškodeným X. W. mal exekúcie, ktoré neplatil, že mal 4 až 5 veriteľov a možno 8 exekučných konaní, ktorých celková suma prekračovala sumu 50.000,- eur. Obžalovaný tiež priznal, že poškodenému o svojej finančnej situácii nehovoril a že poškodený nevedel ani o neuhrádzaní exekučných vecí.

Z vykonaných dôkazov ďalej vyplýva, že v dobe uzatvárania zmlúv o pôžičkách s poškodeným bolo voči obžalovanému vedených minimálne 11 exekučných konaní. Podľa správ od exekútorov sa proti obžalovanému vedú exekučné konania na vymoženie sumy prevyšujúcu 58.000,- eur s príslušenstvom.

Okrem toho má obžalovaný aj dlhy, ktoré nie sú predmetom exekúcií. Jedným z veriteľov je aj J. O., voči ktorému obžalovaný dňa 24.9.2013 uznal dlh vo výške 7.200,- eur, ktorý sa zaviazal uhradiť do 30.9.2013. Doposiaľ však obžalovaný neuhradil ani časť dlhu.

Aj podľa správy Sociálnej poisťovne, pobočka Poprad zo 14.9.2017 obžalovaný nemá splnené ani odvodové povinnosti. Pritom sa nenachádza v informačnom systéme Sociálnej poisťovne ako zamestnanec, samostatne zárobkovo-činná osoba a ani ako zamestnávateľ. Od 1.7.2014 do 30.9.2015 bol evidovaný ako SZČO z daňového priznania za rok 2013.

Skutočnosť, že obžalovaný už v čase dojednania pôžičiek s poškodeným nemal v úmysle peniaze v stanovenom termíne vrátiť, vyplýva aj z toho, že obžalovaný v tomto období nemal v podstate žiadne príjmy. Podľa jeho daňového priznania k dani z príjmov fyzických osôb za rok 2015 mal čiastkový základ dane 773,83 eur a po uplatnení straty za predchádzajúce obdobia mal základ dane 0,- eur. Za rok 2016 mal čiastkový základ dane 1.085,85 eur a po uplatnení straty za predchádzajúce obdobia mal základ dane opäť 0,- eur.

Podľa výpisu z registra finančných agentov je obžalovaný zapísaný ako podriadený finančný agent u A. plus, s.r.o. Podľa správy od A. plus s.r.o. obžalovaný je ich podriadeným finančným agentom, ktorého náplňou práce je vyhľadávanie potenciálnych klientov a uzatváranie poisťných zmlúv v mene ich spoločnosti. Za obdobie 11/2015 až 12/2016 bolo obžalovanému vyplatených 587,37 eur (avšak od 3/2016 bolo všetko poukazované priamo exekútorovi, čo predstavuje 288,17 eur).

Aj z príjmov obžalovaného je tak zrejmé, že obžalovaný v dobe dojednania pôžičky vedel o svojej neschopnosti hradiť záväzky, no napriek tomu s poškodeným opakovane dohodol pôžičky, v ktorých sa ich zaviazal v krátkej presne určenej lehote vrátiť a poškodenému svoju platobnú neschopnosť zatajil.

Podvodný úmysel potvrdzuje aj správanie sa obžalovaného po prijatí pôžičiek od poškodeného, keď tieto ani čiastočne nesplácal, výzvu na úhradu neprevzal a pôžičku čiastočne v sume 950,- eur uhradil len pod hrozbou podania trestného oznámenia. Obžalovaný aj pokiaľ nejaké peniaze bližšie neurčeným spôsobom (podľa tvrdení obžalovaného ďalšími pôžičkami) získal, tak ich na úhradu dlhu poškodenému nepoužil, ale bez akéhokoľvek dokladu ich použil na úhradu dlhu Q. Z., u ktorej bolo zrejmé, že ich vrátiť v dohľadnej dobe nebude schopná a s ktorou ani nemal uzavretú písomnú dohodu o vrátení peňazí.

Z uvedených okolností vyplýva, že obžalovaný v dobe uzavretia zmlúv o pôžičke (v dňoch 22.12.2015 a 4.1.2016) vedel o skutočnosti, že nebude schopný peniaze v dohľadnej dobe vrátiť a napriek tomu, aby peniaze od poškodeného získal, sa zaviazal, že ich vráti v krátkych dohodnutých lehotách a to 7.400,- eur do 22.3.2016 a 2.200,- eur do 15.2.2016.

Všetky popísané skutočnosti obranu obžalovaného vyvracajú a zároveň potvrdzujú jeho úmysel obohatiť sa na úkor poškodeného tým, že ho uviedol do omylu pri uzatváraní zmlúv o pôžičkách.

Vzhľadom na obsah vykonaných dôkazov preto ani krajský súd nemá pochybnosti o tom, že sa stal skutok tak, ako ho ustálil prvostupňový súd v napadnutom rozsudku (aj keď súd bezdôvodne znížil v skutku spôsobenú škodu o sumu uhradenú obžalovaným až po spáchaní trestného činu) a že ho ako trestne zodpovedný subjekt spáchal obžalovaný.

Správne zistenému skutkovému stavu zodpovedá potom aj právna kvalifikácia. Je totiž nepochybné, že obžalovaný na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu, a spôsobil tak na cudzom majetku väčšiu škodu. Konal pritom vo forme priameho úmyslu (§ 15 písm. a/ Tr. zákona). Tým po objektívnej i subjektívnej stránke naplnil všetky pojmové znaky prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona.

Pochybenia, ktoré by bolo možné napraviť v prospech obžalovaného nezistil krajský súd ani pri rozhodovaní o treste. Prvostupňový súd totiž, po zohľadnení zásad ukladania trestov uvedených v ust. § 34 ods. 1 až 4 Tr. zákona, uložil obžalovanému mierny trest odňatia slobody na dolnej hranici ustanovenej v § 221 ods. 2 Tr. zákona vo výmere 1 roka, ktorého výkon podmienenečne odložil na minimálnu skúšobnú dobu 1 roka.

Za rozhodnutie v súlade so zákonom je potrebné považovať aj rozhodnutie súdu prvého stupňa o náhrade škody.

Keďže teda krajský súd nezistil žiaden dôvod na zmenu rozhodnutia v prospech obžalovaného, jeho odvolanie ako nedôvodné v zmysle ust. § 319 Tr. poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.